

Luper alchymista

Když jsem se vzpamatoval z překvapení, první mojí snahou bylo vymanit se ze sevření. Ale ruka kost a kůže, co mi zakrývala ústa, byla nemilosrdná, skoro jsem nemohl dýchat, a tak jsem vzdal pokus vyprostit se. Muž byl silný a já jsem se mu nemohl rovnat.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Překvapilo mě, že až příliš jemné a opatrné.

Člověk, jenž mě držel, se otázal:

„Kdo je to? Co chcete?“ V jeho hlase byla znát nadřazenost.

Zvenčí se ozvalo: „Promiňte, mistře, ale hledáme zloděje, který se pokusil na náměstí okrást bohatého kupce. Jeho stopy nás zavedly do těchto míst a –“

Muž, co mi zakrýval ústa, jej přerušil:

„My, alchymisté, se nezajímáme o potulnou chásku a těžko by se takový prostáček odvážil zaklepat na naše dveře. Nyní odejděte! Rušíte mě ve složitém experimentu, který by mohl skončit nezdařenem, a následky by byly nedozírné. Zvláště pro ty, kteří se nacházejí v blízkosti mé laboratoře. A přeživší by jistě nechtěli pocítit hněv samotného císaře, kdyby se pokus nezdařil.“

Mužova slova zapůsobila na stráž přede dveřmi.

„Nezlobte se, mistře, ihned odejdeme,“ ozval se překotně hlas strážce. Pak už bylo slyšet jen zvuky vzdalujících se okovaných bot. Když dozněly, muž odkryl má ústa a hrubě mě strčil doprostřed místnosti, až jsem spadl na zem.

Místnost to byla obrovská, osvětlená plameny z jakési hliněné pece, která stála kousek ode mě. Všiml jsem si v tlumeném osvětlení pergamenů s tajemnými znaky, visících na kamenných stěnách. Dál v místnosti byly vidět jen nezřetelné obrysy nábytku.

Největší pozornost jsem ale věnoval člověku, který stál přede mnou.

Byl oděn v temném hávu zdobeném podivnými symboly a čím-si, co připomínalo zářící hvězdy.

Neviděl jsem mu do očí. Rozeznal jsem jen, že má dlouhý plnovous a na hlavě jakousi pokrývku. Celá postava naháněla strach. Pak se ozval jeho přísný hlas:

„Ty máš tedy odvalu vstoupit na půdu věhlasného alchymisty? Jsi buď hlupák, nebo blázen. Co z toho jsi? Vstaň a odpověz!“

Jeho hlas mě vyděsil a hbitě jsem vstal. Nedokázal jsem však vypustit z úst ani slovo. Muž si založil kostnaté ruce a mnul si rozmarně prsty, jako by se nudil. Pak promluvil:

„Jestli neodpovíš, předhodím tě první hlídce, co půjde kolem. Zřejmě tušíš, co udělají s vandrákem nařčeným z krádeže. Zvláště když je na útěku před zákonem.“

Na svou obranu jsem zvolal:

„Ale já nikoho neokradl... tedy... ne doopravdy!“

Muž se dal do smíchu, a když se dosyta nasmál, s předstíraným soucitem řekl:

„A ty si myslíš, že ti budou věřit? Pro ně jsi jen další zloděj, kterých je všude plno, a na tvé vysvětlení čekat nebudou. Jsi naivní ptáče, co vypadlo z hnízda. Takové svět ještě neviděl.“

A dal se znovu do smíchu. Nakonec, už vážným hlasem, dodal: „Slovo bohatého má vždy větší váhu než slovo chudého, to si pamatuj.“

Pak, spíše pro sebe, pravil:

„Vůbec mě nezajímá tvoje vina či nevina. Za jiných okolností bych tě nechal bez výčitek předhodit strážím. Nicméně v této chvíli potřebuji pomocníka. Věrného, spolehlivého, který vykoná vše, oč jej požádám, a to bez váhání. Ten, co u mě sloužil dosud, málem zapálil mou laboratoř, ale stihl přitom, hlupák, uhořet. Jeho spálené tělo pak pohřbili za branami města. Neschopný floutek.“

Odplivl si, prohrábl prsty svůj dlouhý pěstěný vous a chvíli si pohrával s jeho zakroucenými konečky. Zamyšleně pokračoval:

„Myslel jsem, že vše zvládnou sám, bez pomocníka, ale není to možné. Alchymista bez pomocníka je jako člověk bez kostí. Není pak nic než pouhá hromada masa.“

Mistr se probral ze zasnění a hovořil již přímo ke mně:

„Můžeš odtud odejít, ale všechny stráže ve městě ti budou na stopě, hned jak jim dám vědět. Mám známosti na místech, o jakých se ti ani nesnilo. Tak nečekej, že by ses někde schoval. Měl bys mizivou šanci. Už proto, že ten, kdo jednou vstoupí do těchto dveří, nesmí vyrazit, co zde spatřil. Postaral bych se, abys zmizel ze světa a nebyl ani pohřben jako křesťan.“

Jeho slova mi zmrazila krev v žilách. Mistr si odkašlal a ne již tolik výhrůžným hlasem pokračoval:

„Anebo se můžeš stát mým učněm. Poznat vše z našeho řemesla, a třeba se v budoucnu stát i samotným alchymistou. Naše práce je nebezpečná, a proto ji chceme mít dobře zaplacenou. Ale dost již! Jak ses tedy rozhodl? Utéct a zemřít, či zůstat a žít?“

Přistoupil ke mně a v jeho pichlavých očích zářily odlesky ohně.

Zdálo se mi, že muž na výběr vůbec nedává. Nevěděl jsem o světě zhola nic. Jisté je, že mě probudil z letargie, ve které jsem se nachá-